

let de kunne affattes. Jeg skal ikke gaae ind paa at tale om, at det ikke kan være Finantsministeren ganske ligegyldigt, til hvilken Priis disse Obligationer affattes. — Naar den ærede Indenrigsminister har omtalt som andre Betingelser end de nu foreliggende, hvilke det sjællandske Jernbaneselskab muligt kunde indgaae paa, deels en høiere Renteafgift, deels Udbetalingen i sin Tid af en Erstatningssum, hvad der dog ikke forekom ham at være Grund til at troe, at den lovgivende Forsamling vilde være villig til at indrømme, saa kan jeg ikke nægte, at det har undret mig, at den ærede Minister ikke har nævnt en tredie Maade, hvorpaa andre Vilkaar muligt ogsaa kunde være at opnaae. Det var ganske simpelt den, at Staten, naar Driften efter et noget kortere eller et længere Aaremaal blev opsagt, strax overtog Indløsningen af de udstedte Prioritetsobligationer og af de Actier, der nu gjøres fornødne til Tilvebringelsen af den til Driftselskabets Indløsning medgaaende Capital. Jeg kan ikke vide, hvad Finantsministeren vilde dømmen om en saadan Ordning, og jeg kan paa den anden Side heller ikke vide, hvad Jernbaneselskabets Bestyrelse vilde dømmen derom; men dette er ogsaa en Afgjørelsesmaade, der i mine Tanker var mulig, og som var baade mere naturlig end enten at tilstaae en Erstatningssum, som maatte blive høist forskjellig efter de forskjellige Forhold, eller en høiere Rentegaranti, som jeg troer aldrig fra Statens Side vil blive foreslaaet eller antagen. — For at sammentrække min Anskuelse i saa Ord, skal jeg sige, at jeg troer, at Regjeringsforslaget har mødt en uskaanksom Modtagelse, idet man for stærkt og for sangvinst har kastet sin Tanke over paa Statsdriften uden nøie at gjennefsue alle de nærmere og fjernere uheldige Følger, som vilde flyde deraf.

Indenrigsministeren: Jeg kan ikke Andet end være det ærede 7de Medlem for Kjøbenhavn (David) taknemmelig for det Forsvar, han fremkom med for det Udkast, som er blevet forelagt af mig, og som jeg ganske vist havde ventet skulde have faaet en noget anden Modtagelse her i Thinget, end skeet er. Efter denne Tid til det ærede Medlem gjør det mig

ondt at maatte komme til at imøbegaae Noget af, hvad han senere fremsatte. Jeg maa først bemærke, at hans Anskuelse om den Byrde, det vilde være for Statens Finanser at indløse det jydsk-sjyenske Driftselskab, kun deri afveg og endnu afviger fra min, at jeg har betragtet Pengemarkedet for at være det samme for vore Obligationer og for de eventuelle Actier, hvorimod han antager, at enhver Art af disse Papiere har sit eget Marked og sine egne Nøbere. Jeg skal ikke videre indlade mig paa dette Spørgsmaal, saa meget mere, som jeg ganske vist erkjender det ærede Medlems større Indsigt i de Forhold; men det forekommer mig, at denne Afvigelse i Anskuelserne i ethvert Tilfælde ikke kan være af nogen afgjørende Betydning, naar man taler om det Spørgsmaal, hvorvidt Udbetalingen af disse 2½ Millioner vil falde Statskassen besværlig eller ikke. Den ærede Rigsdagsmand anførte — jeg tør ikke atter bruge de Ord „ankede over“, som jeg forrige Gang brugte og maaskee ikke med fuld Føie —, at jeg blandt de Maader, hvorpaa man kunde godtgjøre det sjællandske Jernbaneselskab for yderligere Indrømmelser, ikke havde nævnt et af ham angivet Middel. Jeg maa imidlertid bede erindret, at, hvad jeg anførte, kun blev fremsat ganske eksempelviis, og det er ingenlunde min Mening, at jeg ved det, jeg anførte, skulde have udtømt alle Muligheder for at vederlægge det sjællandske Jernbaneselskab for yderligere Opoffrelser, som det maatte være villigt til at gjøre. Det forekommer mig imidlertid ikke, at det ærede Medlem var helbig i det Exempel paa en Vederlagsmaade, som han anførte. Det forekommer mig nemlig, at der deri ikke laa noget Vederlag. Det var i Grunden ikke Andet end det Samme, som endnu staaer i Lovudkastet, nemlig, at, naar Jernbaneselskabet bliver opsagt, skal Regjeringen overtage den Gjæld, det har stiftet, og indfri Actiebøbet til pari. Altsaa vilde Forstjellen kun blive den, at istedetfor at det sjællandske Jernbaneselskab efter Regjeringens Forslag først om 14 Aar — og efter 14 Aars Forløb fremdeles — vilde kunne opsiges under disse Vilkaar, saa skulde de samme Vilkaar være fyldestgjørende for det, dersom en Opsigelse ramte det tidligere. Deri ligger dog ikke noget Vederlag for en tidligere Opsigelse,